

**BESTUURSRECHTSPRAAK****Centrale Raad van Beroep**

Meervoudige kamer

26 april 2007

05/305 MAW; LJN BA4539

*Voorzitter:* mr. J.C.F. Talman; *leden:* mr. J.Th. Wolleswinkel en mr. R. Kooper.

**Als inlener tekortschiet is uitlener aansprakelijk.**

*Op 15 augustus 1995 wordt een officier van de Koninklijke Landmacht (hierna: appellant) in het kader van de European Community Monitoring Mission (ECMM) als monitor uitgezonden naar het voormalige Joegoslavië. Head of Mission (HoM) ter plaatse is een Spaanse diplomaat. Op 29 augustus 1995 reist appellant onder leiding van het HoM naar Pale. Op 30 augustus 1995 voert de NAVO luchtaanvallen uit op deze stad, waarna appellant (en de andere deelnemers aan de missie) door de plaatselijke autoriteiten 48 uur lang worden vastgehouden. Na vrijlating worden de deelnemers aan de missie op de terugweg nogmaals aangehouden en gedurende 70 uur gegijzeld. Als appellant enkele jaren later de Staatssecretaris van Defensie om erkenning verzoekt van de aansprakelijkheid voor de schade die hij tengevolge van beide gijzelingsincidenten heeft geleden, wijst de staatssecretaris dit verzoek af. De eerste rechter verklaart het tegen deze afwijzing ingestelde beroep gedeeltelijk gegrond: voor de schade, die het gevolg is van de onjuiste berichtgeving door het Ministerie van Defensie aan de echtgenote van appellant, is de staatssecretaris wel aansprakelijk. Als de staatssecretaris vervolgens, ter uitvoering van deze uitspraak, aan appellant alsnog een schadevergoeding toekent, beschouwt appellant dit punt als afgedaan. In hoger beroep stelt appellant dat het HoM jegens hem onrechtmatig heeft gehandeld door de reis naar Pale te ondernemen, hoewel hem dit vanwege de op handen zijnde luchtaanvallen uitdrukkelijk was verboden. De staatssecretaris stelt hiertegenover dat hij voor de gevolgen van het optreden van het HoM - 'wat er zij van de rechtmatigheid daarvan' - geen aansprakelijkheid draagt. Het HoM is niet ondergeschikt aan de Nederlandse autoriteiten en de staatssecretaris acht zich ook niet anderszins verantwoordelijk voor diens handelen of nalaten. Anders dan de eerste rechter onderschrijft de Centrale Raad van Beroep dit standpunt van de staatssecretaris niet. 'Een bevoegd gezag (de uitlener) dat zijn ambtenaar tewerkstelt bij een andere instantie of bedrijf (de inlener) is, ongeacht in hoeverre het zeggenschap over die ambtenaar heeft behouden, aansprakelijk indien bij de inlener de zorgplicht jegens de ambtenaar niet wordt nagekomen', aldus de Raad. Dit betekent dat de uitspraak van de eerste rechter, voorzover door appellant aangevochten, voor vernietiging in aanmerking en dat de staatssecretaris een nieuw besluit zal dienen te nemen, met inachtneming van hetgeen in de uitspraak van de Raad is overwogen.*

(Zorgplicht werkgever)

## UITSPPRAAK

op het hoger beroep van:  
 A., wonende te B. (hierna: appellant),  
 tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 9 december 2004, 03/2400 (hierna: aangevallen uitspraak),  
 in het geding tussen:

appellant  
 en  
 de Staatssecretaris van Defensie, (hierna: staatssecretaris).

### *I. Procesverloop*

Appellant heeft hoger beroep ingesteld. De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 25 januari 2007. Appellant is verschenen met bijstand van mr. H.J.M.G.M. van der Meijden, advocaat te Harderwijk. De staatssecretaris heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. M.C.J. van den Brekel, advocaat te 's Gravenhage, en door mr. R.A. van Deelen, werkzaam bij het ministerie van Defensie.

### *II. Overwegingen*

1. Op grond van de gedingstukken en het verhandelde ter zitting gaat de Raad uit van de volgende in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden.

1.1. Appellant was luitenant-kolonel der Koninklijke Landmacht. In november 1994 is hij aangewezen om deel te nemen aan de werkzaamheden van de European Community Monitoring Mission (ECMM). Op 15 augustus 1995 is hij als monitor (waarnemer) uitgezonden naar het voormalige Joegoslavië, waar een Spaanse diplomaat fungeerde als Head of Mission (HoM).

1.2. Op 29 augustus 1995 is appellant als lid van een missie onder leiding van het HoM naar Pale gereisd. Op 30 augustus 1995 heeft de NAVO luchtaanvallen op Pale uitgevoerd, waarna de missie gedurende 48 uur door de plaatselijke autoriteiten is vastgehouden. Na te zijn vrijgelaten is de missie op de terugweg nogmaals aangehouden en gedurende 70 uur gegijzeld.

1.3. Op 14 augustus 2000 heeft appellant de staatssecretaris verzocht om vergoeding van de schade die het gevolg is van hetgeen hem in het kader van zijn deelname aan de ECMM-missie is overkomen. De staatssecretaris heeft dit verzoek afgewezen bij besluit van 22 mei 2001, na bezwaar gehandhaafd bij het bestreden besluit van 7 mei 2003.

1.4. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd voor zover dit de vergoeding van de schade door onjuiste berichtgeving aan de echtgenote van appellant omtrent de gebeurtenissen betreft en de staatssecretaris opgedragen een nieuw besluit te nemen. Tevens zijn bepalingen gegeven omtrent griffierecht en proceskosten.

1.5. Bij besluit van 24 maart 2006 heeft de staatssecretaris, ter uitvoering van de aangevallen uitspraak, een nieuwe beslissing op bezwaar genomen met betrekking tot de vergoeding van de schade door de onjuiste berichtgeving.

2. Appellant heeft verklaard dat de schadevergoeding voor de onjuiste berichtgeving thans geen punt van geschil meer is. In hoger beroep is alleen nog de weigering van schadevergoeding voor de andere gevolgen van de gijzelingsincidenten aan de orde.

3. Aan zijn verzoek om schadevergoeding heeft appellant in de eerste plaats ten grondslag gelegd dat zijn uitzending in het kader van de ECMM op zichzelf al onrechtmatig was. Achteraf is gebleken dat het een diplomatieke missie betrof. Deelname daaraan ging de taak van de krijgsmacht - zo deze zich destijds al uitstreekte tot de handhaving en de bevordering van de internationale rechtsorde - te buiten en kon hem dus niet worden opgedragen, aldus appellant.

3.1. Dit argument treft naar het oordeel van de Raad geen doel. Appellant heeft geen rechtsmiddelen aangewend tegen zijn aanwijzing voor het deelnemen aan de werkzaamheden van de ECMM en evenmin tegen zijn daadwerkelijke uitzending naar het voormalige Joegoslavië. De hierop betrekking hebbende besluiten zijn dan ook in rechte onaantastbaar geworden, zodat van de rechtmatigheid daarvan moet worden uitgegaan. Dat appellant wellicht een verkeerde voorstelling had van de aard van de missie, dient voor zijn eigen rekening te worden gelaten. Van misleiding door de staatssecretaris is niet gebleken.

4. Voor het overige berust het verzoek om schadevergoeding op de stelling dat het HoM jegens appellant onrechtmatig, althans onzorgvuldig, heeft gehandeld door de reis naar Pale te ondernemen hoewel dit hem door het Spaanse ministerie van Buitenlandse Zaken - Spanje was destijds belast met het voorzitterschap van de Europese Unie - vanwege de op handen zijnde luchtaanvallen uitdrukkelijk was verboden. Appellant is van mening dat hij door de handelwijze van het HoM onnodig is blootgesteld aan represailles van de zijde van de plaatselijke autoriteiten.

4.1. De staatssecretaris stelt zich op het standpunt dat hij voor de gevolgen van het optreden van het HoM wat er zij van de rechtmatigheid daarvan geen aansprakelijkheid draagt. Het HoM is niet ondergeschikt aan de Nederlandse autoriteiten en de staatssecretaris acht zich ook niet anderszins verantwoordelijk voor diens handelen of nalaten.

4.2. Anders dan de rechtbank, onderschrijft de Raad dit standpunt van de staatssecretaris niet. Daartoe is als volgt overwogen.

4.3. De Raad heeft in inmiddels vaste jurisprudentie (CRvB 22 juni 2000, LJN AB0072, TAR 2000, 112) als norm geformuleerd dat de ambtenaar - voorzover zulks niet reeds voortvloeit uit de van toepassing zijnde rechtspositionele voorschriften - recht heeft op vergoeding van de schade die hij lijdt in de uitoefening van zijn werkzaamheden, tenzij het betrokken bestuursorgaan aantoont dat het zijn verplichtingen is nagekomen de werkzaamheden van de ambtenaar op zodanige wijze in te richten alsmede voor het verrichten van die werkzaamheden zodanige maatregelen te treffen en aanwijzingen te verstrekken als redelijkerwijs nodig is om te voorkomen dat de ambtenaar in de uitoefening van zijn werkzaamheden schade lijdt, of aantoont dat de schade in belangrijke mate een gevolg is van opzet of bewuste roekeloosheid van de ambtenaar. Bij het formuleren van deze norm - veelal aangeduid als de zorgplicht van de werkgever - heeft de Raad aansluiting gezocht bij het bepaalde in artikel 7:658 van het Burgerlijk Wetboek (BW).

4.4. Bij de toepassing van artikel 7:658 BW is vaste jurisprudentie van de Hoge Raad der Nederlanden dat, wanneer een werkgever zijn werknemer tewerkstelt bij een derde ten-einde werkzaamheden ter uitvoering van diens bedrijf te verrichten en daarbij in dier voege gebruik maakt van de hulp van de derde dat hij de zorg voor de veiligheid van de werknemer geheel of gedeeltelijk aan de derde overlaat, hij voor een tekortschieten van de derde in die zorg aansprakelijk is als voor eigen tekortschieten (HR 4 oktober 2002, LJN AE4080 en NJ 2002, 557, onder verwijzing naar HR 15 juni 1990, NJ 1990, 716). Door de wetgever is bij de totstandkoming van artikel 7:658, vierde lid, van het BW bij deze jurisprudentie aangesloten (Kamerstukken II 1997 1998, 25 263, nr. 14, p. 6 7).

4.5. Naar het oordeel van de Raad heeft deze nadere uitwerking van het bepaalde in artikel 7:658 BW naar de strekking ook voor het ambtenarenrecht te gelden. Een bevoegd gezag (de uitlener) dat zijn ambtenaar tewerkstelt bij een andere instantie of bedrijf (de inlener) is, ongeacht in hoeverre het zeggenschap over die ambtenaar heeft behouden, aansprakelijk indien bij de inlener de zorgplicht jegens de ambtenaar niet wordt nagekomen.

4.6. Bij het ter beschikking stellen van appellant aan de ECMM en bij het uitzenden van

appellant naar het voormalige Joegoslavië is de staatssecretaris dus ten volle aansprakelijk gebleven voor de nakoming van de op hem als overheidswerkgever rustende zorgplicht, niet alleen voor zover hij zich deze zorgplicht en/of de zeggenschap over appellant mocht hebben voorbehouden, maar ook voor zover hij zorgplicht en zeggenschap aan de ECMM of aan enige andere autoriteit heeft overgedragen of overgelaten.

4.7. Hieraan doet niet af dat, naar de staatssecretaris heeft aangevoerd, in andere arresten betekenis is toegekend aan het optreden van door de derde aangestelde "hulppersonen" (HR 1 juli 1993, LJN ZC1027 en NJ 1993, 687, alsmede HR 9 november 2001, LJN ZC3677 en NJ 2002, 80). Met hulppersonen wordt hier bedoeld op degenen aan wie de inlener, omdat hij niet steeds zelf op de gang van zaken kan toezien, op zijn beurt de zeggenschap over en de zorgplicht voor de ingeleende werknemer overlaat. Voor schendingen van de zorgplicht door deze hulppersonen is de uitlenende werkgever evenzeer aansprakelijk als voor schendingen door de inlener zelf. Toegepast op het onderhavige geval, is dus niet van belang of het HoM zelf als inlener moest worden aangemerkt, dan wel zijn zeggenschap en zorgplicht jegens appellant ontleende aan een boven hem geplaatste als inlener aan te merken autoriteit.

4.8. Dit zo zijnde, behoeft de Raad hier niet te treden in de tussen partijen gevoerde discussies over de internationaal-rechtelijke status van de ECMM, de verhouding van de ECMM tot de Europese Unie, haar voorzitterschap of haar lidstaten, dan wel de positie van het HoM ten opzichte van deze instanties. Voor de aansprakelijkheid van de staatssecretaris uit hoofde van zijn zorgplicht als werkgever maakt dit alles geen verschil.

4.9. Evenmin kan de staatssecretaris worden gevolgd in zijn opvatting dat voor hem een risicoaansprakelijkheid wordt gevestigd indien hij voor het optreden van het HoM verantwoordelijk wordt gehouden. De hier aan de orde zijnde aansprakelijkheid jegens de ambtenaar is niet gebaseerd op risico, maar op het niet nakomen van de op de uitlener

- als werkgever - rustende zorgplicht. Dit wordt niet anders doordat de uitlener mede aansprakelijk is voor de wijze waarop de inlener, aan wie hij de zorg voor de ambtenaar heeft opgedragen of overgelaten, zich van de zorgplicht kwijt. De uitlener is verantwoordelijk voor wie hij als inlener uitkiest, zoals hij ook verantwoordelijk is voor de (gedragingen van de) leidinggevenden die hij in zijn eigen organisatie aanstelt. Dit rechtvaardigt dat een schending van de zorgplicht door de inlener (of door diens hulppersonen) aan de uitlener als een eigen schending van de zorgplicht wordt toegerekend.

4.10. Het hoger beroep slaagt. De uitspraak van de rechtbank komt, voor zover in hoger beroep aangevochten, voor vernietiging in aanmerking, evenals het bestreden besluit, voor zover door de rechtbank in stand gelaten. De staatssecretaris dient in zoverre met inachtneming van hetgeen de Raad in deze uitspraak heeft overwogen, een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen met betrekking tot de gevraagde schadevergoeding voor de gijzelingsincidenten.

5. De Raad acht termen aanwezig om de staatssecretaris met toepassing van artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht te veroordelen tot vergoeding van een bedrag groot € 644,- aan kosten wegens aan appellant in hoger beroep verleende rechtsbijstand, alsmede tot een bedrag groot € 25,20 aan reiskosten in hoger beroep, in totaal derhalve € 669,20.

### *III. Beslissing*

DE CENTRALE RAAD VAN BEROEP;

RECHT DOENDE:

Vernietigt de aangevallen uitspraak, voor zover aangevochten, en het besluit van 7 mei 2003, voor zover door de rechtbank in stand gelaten;

Bepaalt dat de staatssecretaris in zoverre een nieuw besluit op bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;

Veroordeelt de staatssecretaris in de proceskosten van appellant in hoger beroep tot een bedrag van € 669,20, te betalen door de Staat der Nederlanden;

Bepaalt dat de Staat der Nederlanden aan appellant het door hem in hoger beroep betaalde griffierecht van € 205,- vergoedt.

#### NASCHRIFT

*1. Het komt regelmatig voor dat militairen worden uitgezonden en worden geplaatst onder het gezag van een persoon (een vreemde militair of een burger), over wie het Ministerie van Defensie geen zeggenschap heeft. Om misverstanden te voorkomen: over deze militairen behoudt de regering wel het oppergezag, of full command. De Staatssecretaris van Defensie kan hen bijvoorbeeld terugroepen naar Nederland. Het gezag van de persoon onder wie de militair is gesteld, beperkt zich tot de uitvoering van de aan de eenheid opgedragen taken. Men spreekt in dit verband gewoonlijk van operationeel gezag.*

*Een militair die is uitgezonden en onder het gezag is geplaatst van een vreemde militair of van een burger, behoudt (gewoon) de rechtspositie van militair ambtenaar. Dit betekent dat de voorschriften die zijn rechtspositie bepalen, op hem van toepassing blijven, met alle rechten en plichten van dien. Zo heeft hij in geval van schade recht op schadevergoeding in alle gevallen waarin de voorschriften (en/of de jurisprudentie) in schadevergoeding voorzien. De afwijzing in de onderhavige zaak van de aansprakelijkheid door de staatssecretaris houdt in feite dan ook niet meer in dan de verklaring dat hij met het vergoeden van schade niet verder wil gaan dan de voorschriften (en/of de jurisprudentie) toestaan. Tot welke vergoedingen toepassing van (alleen al) de voorschriften kan leiden, valt te lezen in CRvB 26 mei 2005, MRT 2006, p. 52, m.nt. G.L.C. (Geen vergoeding van restschade).*

*2. Ook kan worden gewezen op artikel 115 AMAR. Dit artikel kent de staatssecretaris in algemene bewoordingen de bevoegdheid toe om - indien niet een plicht tot schadevergoeding bestaat - geleden schade te vergoeden op grond van billijkheid. Het artikel wordt door de staatssecretaris gezien als het sluitstuk van de rechtspositionele bepalingen, waaraan in geval van bijzondere hardheid toepassing kan worden gegeven. Toepassing van het artikel staat, aldus de Centrale Raad van Beroep, 'ter discretie van het bevoegd gezag' en kan er (ook) toe leiden dat een militair 'een vergoeding naar billijkheid ontvangt naast hetgeen hij ontleent aan rechtspositionele bepalingen betreffende de gevolgen van een dienstongeval' (CRvB 26 mei 2005, MRT 2006, p. 52, m.nt. G.L.C.).*

*De Raad ziet artikel 115 AMAR 'als uitdrukking van de norm dat de overheidswerkgever verplicht is zich als een goed werkgever te gedragen'. Deze norm is - wat het civiele recht betreft - neergelegd in artikel 7:611 BW.*

*3. Militairen kunnen - behalve aan de voorschriften die hun rechtspositie bepalen - aanspraak op schadevergoeding ook ontfangen aan de jurisprudentie van met name de Centrale Raad van Beroep. De Raad zoekt, wat de gehouwenheid van het bestuur tot het vergoeden van schade betreft, aansluiting bij het civielrechtelijke schadevergoedingsrecht. Dit betekent niet dat de Raad de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek rechtstreeks op de militair toepast. Het betekent wel dat de Raad de normen toepast die aan deze bepalingen ten grondslag liggen.*

*Zo past de Raad, in geval van schade die het gevolg is van een dienstongeval, de norm toe die ten grondslag ligt aan artikel 7:658 BW. De Raad formuleert deze norm, ook in de onderhavige uitspraak, als volgt: 'Voorzover zulks niet reeds voortvloeit uit de op de ambtenaar van toepassing zijnde rechtspositionele voorschriften, heeft de ambtenaar recht*

*op vergoeding van de schade die hij lijdt in de uitoefening van zijn werkzaamheden, tenzij het betrokken bestuursorgaan aantoont dat het zijn verplichtingen is nagekomen de werkzaamheden van de ambtenaar op zodanige wijze in te richten, alsmede voor het verrichten van die werkzaamheden zodanige maatregelen te treffen en aanwijzingen te verstrekken, als redelijkerwijs nodig is om te voorkomen dat de ambtenaar in de uitoefening van zijn werkzaamheden schade lijdt, of aantoont dat de schade in belangrijke mate het gevolg is van opzet of bewuste roekeloosheid van de ambtenaar.'*

*De norm gaat uit van het beginsel dat het bestuursorgaan (de werkgever) aansprakelijk is indien de werknemer (een ambtenaar) in de uitoefening van zijn werkzaamheden schade heeft geleden. Dit is slechts anders indien het bestuursorgaan aantoont dat het niet onrechtmatig heeft gehandeld (aan zijn zorgplicht heeft voldaan), dan wel aantoont dat de schade in belangrijke mate het gevolg is van opzet of bewuste roekeloosheid van de zijde van de werknemer.*

*4. Indien de schade het gevolg is van een aan het bestuursorgaan toe te rekenen fout van een ondergeschikte, past de Raad de norm toe die ten grondslag ligt aan artikel 6:170 BW. De Raad formuleert deze norm - zie bijvoorbeeld CRvB 29 september 2005, TAR 2006, nr. 17 - als volgt: 'Een bestuursorgaan is gehouden tot vergoeding van de schade die een gevolg is van een als een onrechtmatige gedraging aan te merken fout van een onder zijn verantwoordelijkheid werkzame persoon, indien de kans op de fout is vergroot door de taakopdracht aan die persoon en indien het bestuursorgaan zeggenschap had over de gedragingen waarin de fout was gelegen.'*

*Neemt men deze formule letterlijk, dan worden in het tweede gedeelte - doordat tweemaal het woord 'indien' wordt gebruikt - naast elkaar twee gevallen genoemd. Het bestuursorgaan is aansprakelijk, zo staat er: indien de kans op de fout is vergroot door de verstrekte taakopdracht en indien het bestuursorgaan zeggenschap had over de gedragingen waarin de fout was gelegen. Onmiskenbaar is dit - zoals lezing van artikel 6:170 lid 1 BW leert - niet bedoeld. In geval van een fout van een ondergeschikte is het bestuursorgaan slechts aansprakelijk indien cumulatief aan twee voorwaarden is voldaan: de kans op de fout is vergroot door de verstrekte taakopdracht en het bestuursorgaan had zeggenschap over de gedragingen waarin de fout was gelegen.*

*5. In de onderhavige zaak stelde appellant de staatssecretaris aansprakelijk voor de schade die hij tengevolge van de twee gijzelingsincidenten had geleden. De staatssecretaris wees deze aansprakelijkstelling echter af: het HoM was niet ondergeschikt aan de Nederlandse autoriteiten en de staatssecretaris achtte zich evenmin anderszins verantwoordelijk voor diens handelen of nalaten. De eerste rechter (de rechtbank) kon zich in deze zienswijze vinden. Dit betekende dat (ook) naar het oordeel van de rechtbank de aan artikel 6:170 BW ontleende norm in casu niet van toepassing was. Wel zou, aldus de rechtbank, hetgeen appellant is overkomen de staatssecretaris aanleiding kunnen geven om eiser (thans: appellant) uit hoofde van artikel 115 AMAR naar billijkheid tegemoet te komen. Voor de goede orde: anders dan de aan artikel 6:170 BW ontleende norm kent artikel 115 AMAR militairen niet een recht op schadevergoeding toe. Toepassing van het artikel staat 'ter discretie van het bevoegd gezag'.*

*6. Of een militair in geval van uitzending wel of niet onder het gezag wordt geplaatst van een persoon over wie het Ministerie van Defensie zeggenschap heeft, hangt - gezien vanuit het standpunt van de militair - grotendeels van het toeval af. Op de inhoud van de besluiten die op dit punt worden genomen, heeft de individuele militair in de regel geen enkele invloed. Toch is het wel of niet hebben van zeggenschap over de persoon onder wiens gezag de militair is geplaatst, bepalend bij de beantwoording van de vraag in hoeverre*

*geleden schade voor vergoeding in aanmerking komt. Dit strookt niet met ons rechtsgevoel. Kennelijk zijn de door de Centrale Raad van Beroep in het verleden geformuleerde, aan het civiele schadevergoedingsrecht ontleende normen ontoereikend en is aanpassing van deze normen noodzakelijk. De gemachtigde van appellant verwijst in dit verband naar HR 4 oktober 2002, LJN AE4080 (NJ 2002, 557), in welk arrest zijns inziens de grondslag voor de gewenste aanpassing is gelegen. Ook de gemachtigde van de staatssecretaris noemt het arrest. Naar haar oordeel echter ziet het arrest niet op de aan de orde zijde situatie.*

*7. Op 26 april 2007 hakt de Centrale Raad van Beroep de knoop door. De uitspraak houdt een aanpassing in van de aan artikel 7:658 BW ontleende norm en komt geheel tegemoet aan het gevoel van onvrede dat het bestreden besluit bij velen opriep.*

*De Raad begint met vast te stellen dat ‘het bij de toepassing van artikel 7:658 BW vaste jurisprudentie is van de Hoge Raad der Nederlanden dat, wanneer een werkgever zijn werknemer tewerkstelt bij een derde teneinde werkzaamheden ter uitvoering van diens bedrijf te verrichten en daarbij in dier voege gebruik maakt van de hulp van de derde dat hij de zorg voor de veiligheid van de werknemer geheel of gedeeltelijk aan de derde overlaat, hij voor een tekortschieten van de derde in die zorg aansprakelijk is als voor eigen tekortschieten’. Vervolgens overweegt de Raad dat deze nadere uitwerking van artikel 7:658 BW naar de strekking ook voor het ambtenarenrecht dient te gelden’. ‘Een bevoegd gezag (de uitlener) dat zijn ambtenaar tewerkstelt bij een andere instantie of bedrijf (de inlener) is, ongeacht in hoeverre het zeggenschap over die ambtenaar heeft behouden, aansprakelijk indien bij de inlener de zorgplicht jegens de ambtenaar niet wordt nagekomen’, aldus de Raad. Dit geldt ook indien de inlener - omdat hij niet steeds zelf op de gang van zaken kan toezien - de zorgplicht voor de ingeleende werknemer op zijn beurt overlaat aan een hulp-persoon. ‘Voor schendingen van de zorgplicht door deze hulppersonen is de uitlenende werkgever evenzeer aansprakelijk als voor schendingen door de inlener zelf.’*

*8. De hiervóór in punt 3 en 4 geformuleerde normen zien op schuldaansprakelijkheid; en niet op risicoaansprakelijkheid. Naar het oordeel van de Raad is voor een stelsel van risicoaansprakelijkheid geen grondslag te vinden in de geschiedenis van de totstandkoming van de ambtenaren geldende rechtspositievoorschriften. Zie hieromtrent CRvB 26 mei 2005, MRT 2006, p. 52, m.nt. G.L.C. (Geen vergoeding van restschade). Ook in de onderhavige zaak is de aan de orde zijnde aansprakelijkheid gebaseerd op schuldaansprakelijkheid, aldus de Raad. ‘De uitlener is verantwoordelijk voor wie hij als inlener uitkiest, zoals hij ook verantwoordelijk is voor de (gedragingen van de) leidinggevendenden die hij in zijn eigen organisatie aanstelt.’*

G.L.C.